

Alles wat een coassistent doet wordt door de begeleidend arts beoordeeld. Ligt het niet voor de hand om ook eens aan de patiënt te vragen hoe hij denkt over de arts in wording?

‘NOG ÉÉN VRAAG: HOE VOND U DAT IK HET DEED?’

Ken je alle feitjes? Heb je jezelf voorgesteld? Heb je het juiste beleid voorgesteld? Artsen beoordelen alles wat coassistenten doen. Maar aan de patiënt, om wie het uiteindelijk toch allemaal draait, wordt vaak niets gevraagd. In de kliniek wordt dikwijls nauwelijks bekeken hoe een co met patiënten omgaat. En patiënten hebben vaak geen mogelijkheid om een oordeel te geven over de toekomstige arts. Wat zou er gebeuren als patiënten de co zouden beoordelen?

Patiënt als beoordelaar?

Ondervraagde (anonieme) patiënten vinden voldoende medisch-inhoudelijke kennis, het vaardig uitvoeren van het lichamenlijk onderzoek en een empathische houding de belangrijkste kenmerken van een goede coassistent. Deze aspecten kunnen goed beoordeeld worden door

een arts die meekijkt. Helaas is bekend dat artsen hier weinig tijd voor hebben en bovendien vaak ook geen zin hebben om passief naast een co te zitten. Een andere optie is het aan de patiënten zelf te vragen. Wie kan er immers beter aangeven of een coassistent aandachtig luistert, respectvol in de omgang is en empathie toont dan de patiënt zelf? Alleen zitten niet alle patiënten te wachten op het invullen van een vragenlijst. Dat beaamt een van de ondervraagde patiënten: ‘Als ik naar een arts toe ga vind ik het al vervelend om een coassistent eerst te zien, om daarna ook nog een beoordeling in te vullen terwijl ik daar voor mijn ziekte kom. Daar zit ik niet op te wachten.’ Van deze patiënten zul je altijd een minder goede beoordeling krijgen.

Besef hoe je overkomt

Inge van Ulden, patiënt en farmacoloog, denkt hier op basis

‘IK DENK DAT JE ALS ARTS BETER EERLIJK KUNT TOEGEVEN DAT JE NIET WEEET WAT DE KLACHTEN VEROORZAAKT’

van eigen ervaringen anders over. ‘Wat ik merk is dat de jonge generatie artsen de houding van de oudere generatie overneemt.’ Een voorbeeld: ‘Ik werd geholpen door een coassistent in het LUMC. Hij deelde mij mee dat ik absoluut geen lyme kon hebben aan de hand van de testuitslag van een Elisa-test. Nu weet ik dat dergelijke testen in feite geen verschil kunnen aantonen tussen een chronische infectie en een doorlopen infectie. Ik gaf dit aan en de coassistent stelde zich werkelijk superieur op. De testen waren volgens hem 100 procent betrouwbaar.’ ‘Achteraf gezien besefte ik dat

hij eigenlijk helemaal niet zo goed wist waar hij het over had. Ik denk dat je als arts beter eerlijk kunt zijn en beter kunt toegeven niet goed te weten wat de klachten veroorzaakt, in plaats van te suggereren dat, na het doen van slechts één enkele test, het wel tussen de oren zal zitten, zoals gebeurde.' Dit is een voorbeeld van feedback richting de coassistent die nu onopgemerkt is gebleven. Inge, die zelf ook ervaring heeft als docent, geeft aan dat het belangrijk is om feedback te vragen en te krijgen van degenen die je observeren. 'Omdat je vaak niet beseft hoe je overkomt. Dit geldt niet alleen

voor leerlingen en coassistenten, maar ook voor artsen. De patiënt is immers de klant, zijn ervaring en gevoel zouden voorop moeten staan.'

Kruisjes zetten

Dat er in de praktijk weinig wordt meegekeken bij patiënt-gesprekken horen wij van De Geneeskundestudent terug van veel coassistenten. 'Beoordeelaars zetten een kruisje met voldoende of onvoldoende bij de vraag of je aandachtig luisterde en aandacht had voor de patiënt, terwijl ze alleen hebben gekeken naar de status die je achteraf hebt opgeschreven.' Sommige co's

nemen het initiatief in eigen hand. Coassistent Petra (niet haar echte naam): 'Ik heb blaadjes afgegeven met daarop een paar algemene vragen voor de patiënt, zoals "hoe vond u dat ik overkwam?". Dat was vooral voor persoonlijke feedback, omdat ik daar alleen zat als coassistent en ik niet zeker wist of ik het goed deed of niet. Ik heb ze gewoon zelf gelezen en er verder niets anders mee gedaan. De feedback was in het algemeen heel goed. Ik had ook veel tijd, 75 minuten per patiënt, dus kon ik op mijn gemak alles uitleggen, iets wat patiënten altijd als prettig ervaren.'

Een zorgvuldige beoordeling van coassistenten is enorm belangrijk. Het kan je helpen te vinden waar je goed in bent en waarin je nog kan verbeteren. Moet er meer worden beoordeeld? De gemiddelde coassistent heeft echter vaak al genoeg beoordelingen die gevalideerd moeten worden, laat staan nóg meer beoordelingen. Maar misschien zit het niet in méér beoordelingen, maar wel in andere beoordelingen. Of andere beoordelaars: de patiënten. Als er voldoende ruimte wordt geboden kan de coassistent op andere vlakken groeien.